

Cartea lui Daniel - O sută șaiszeci și trei

Dezvăluirea profeției: Explorarea capitolului unsprezece din Daniel

Jeff Pippenger

2024-03-28

Acum vom începe să parcurgem capitolul unsprezece din Daniel.

I ja, u prvoj godini Darija Međanina, stadoh da ga potvrdim i osnažim. A sada ću ti kazati istinu. Evo, još će ustati tri kralja u Perziji; a četvrti će biti daleko bogatiji od svih njih; i svojom snagom, po svome bogatstvu, podići će sve protiv kraljevstva Grčke. I ustaće silan kralj, koji će vladati velikom vlašću i činiti po svojoj volji. A kad ustane, njegovu će se kraljevstvo razbiti i razdijeliti prema četiri vjetra nebeska; ali ne njegovu potomstvu, niti prema vlasti kojom je vladao; jer će njegovu kraljevstvo biti iščupano, i to za druge osim njih. Danilo 11:1-4.

Գարրիելը սկսում է Դանիելին տեղեկացնելով, որ ինքը ևս աշխատել է Դարեհի հետ նրա առաջին տարում, այն տարում, երբ Դարեհի եղբորորդին՝ նրա զորավարը, գրավեց Բաբելոնը և սպանեց Բաղթասարին: Ըստ տասներորդ գլխի առաջին համարի՝ Դանիելը այս տեսիլքը ստանում է Կյուրոսի երրորդ տարում, ուստի Գարրիելը և՛ Դարեհին, և՛ Կյուրոսին նշում է որպես «վերջի ժամանակը» ներկայացնող խորհրդանիշներ: Բաղթասարը և Բաբելոնը մարա-պարսկական կայսրության կողմից նվաճվեցին մ.թ.ա. 538 թվականին:

„Cirus a asediat Babilonul, pe care l-a cucerit prin șiretlic în 538 î.Hr., iar odată cu moartea lui Belșatar, pe care perșii l-au ucis, împărăția Babilonului a încetat să mai existe.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

În anul 538 î.Hr., Daniel a consemnat capitolul nouă.

„Viziunea consemnată în capitolul precedent [capitolul opt] a fost dată în al treilea an al lui Belșatar, 538 î.Hr. În același an, care a fost și întâiul an al lui Darius, au avut loc evenimentele relatate în acest capitol [capitolul nouă].” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

În primul an al lui Darius, care a fost al treilea și ultimul an al lui Belșatar, în anul 538 î.Hr., Domnul a pedepsit țara caldeenilor și a prefăcut-o în pustietate.

Și toată țara aceasta va fi o pustietate și o pricină de uimire; și neamurile acestea vor sluji împăratului Babilonului șaptezeci de ani. Și se va întâmpla că, atunci când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și pe neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, și țara caldeenilor, și o voi face o pustietate veșnică. Ieremia 25:11, 12.

În versetul zece, Domnul folosește cuvântul „după”, când introduce pedepsirea Babilonului. „După” ce Babilonul va fi prefăcut în pustietate, Domnul avea să împlinească lucrarea Sa cea bună pentru poporul lui Dumnezeu.

Căci așa zice Domnul: După ce se vor împlini șaptezeci de ani în Babilon, vă voi cerceta și voi împlini față de voi cuvântul Meu cel bun, aducându-vă înapoi în locul acesta. Ieremia 25:10.

Robia de șaptezeci de ani a început în anul 606 î.Hr.

„Începând cei șaptezeci de ani în 606 î.Hr., Daniel a înțeles că ei se apropiau acum de încheierea lor.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 205.

Captivitatea de șaptezeci de ani a început în anul 606 î.Hr. și s-a încheiat în anul 536 î.Hr., adică la doi ani după moartea lui Belșațar și pustiirea Babilonului din 538 î.Hr. Acesta era al treilea an al lui Cirus. Gabriel plasează profeția râului Hidechel în al treilea an al lui Cirus și începe narațiunea capitolului unsprezece prin referire la primul an al lui Darius, iar prin aceasta identifică doi ani specifici. Atât 538 î.Hr., cât și 536 î.Hr. au fost vremi hotărâte: 538 î.Hr. a fost vremea hotărâtă pentru încheierea profeției celor șaptezeci de ani, iar 536 î.Hr. a fost vremea profetică hotărâtă când, „după” 538 î.Hr., Domnul avea să-Și îplinească lucrarea Sa cea bună pentru poporul Său.

538 î.Hr. și 536 î.Hr. sunt amândouă vremi hotărâte și sunt reprezentate de două personaje istorice; unul a fost primul împărat al Mediei, iar al doilea, primul împărat al Persiei. Sfârșitul celor șaptezeci de ani în care Israelul literal a fost captiv în Babilonul literal a reprezentat cei o mie două sute șaiszeci de ani în care Israelul spiritual a fost captiv în Babilonul spiritual, din anul 538 d.Hr. până în 1798. Anul 1798 a fost o „vreme hotărâtă”, iar atunci a început perioada identificată profetic drept „vremea sfârșitului”. Anii 538 î.Hr. și 536 î.Hr., care sunt reprezentați ca o „vreme hotărâtă”, marchează, de asemenea, începutul unei perioade reprezentate ca „vremea sfârșitului”.

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ s-a aflat tot atât de cu adevărat în robie în timpul acestei lungi perioade de persecuție necruțătoare, precum au fost ținuți copiii lui Israel în captivitate la Babilon în timpul exilului.” Profeți și Regi, 714.

Toată profeția se adresează mai specific zilelor din urmă decât zilelor în care s-a împlinit mai întâi; astfel, anul 538 î.Hr. și împăratul Darius, împreună cu anul 536 î.Hr. și împăratul Cirus, reprezintă „vremea sfârșitului” din 1989, iar cei doi împărați îi prefigurează pe președintele Reagan și pe președintele Bush senior. Anii 538 î.Hr. și 536 î.Hr. reprezintă un reper profetic care se împlinesc, ambele date fiind înțelese ca reprezentând același reper. Reperul profetic al „vremii sfârșitului” constă din două simboluri și, uneori, ca în cazul lui Reagan și Bush senior, ambele simboluri se împlinesc în același an. Dar aceasta este excepția de la regulă, căci reperul profetic al „vremii sfârșitului” în vremea lui Moise a fost nașterea atât a lui Aaron, cât și a lui Moise, despărțită de trei ani. În istoria lui Hristos, a fost nașterea lui Ioan Botezătorul și a lui Hristos, despărțită de șase luni.

Cu „timpul sfârșitului”, în istoria antihristului, a fost 1798 și 1799. Revoluția Franceză este un subiect al profeției și a început în 1789 și a durat zece ani, încheindu-se în 1799, la vremea ei hotărâtă, așa cum și 1798 a fost un timp hotărât. Împreună, ele identifică rana de moarte dată fiarei, precum și femeia care ședea pe fiară și domnea peste ea. Darius a fost împăratul care și-a învins vrăjmașul trimitându-și oastea prin „zid”, iar el îl reprezintă pe Reagan, care și-a învins vrăjmașul dărâmand zidul „cortinei de fier”. Cirus îl reprezintă pe Bush cel dintâi, căci Cirus este cunoscut ca Cirus cel Mare, iar George Bush cel dintâi este Bush cel mai mare, iar Bush cel din urmă este Bush

cel mai mic.

រាជទាំងពីរនេះ និងកាលបរិច្ឆេទទាំងពីរដដែលពួកគេតំណាងឲ្យ
ពិតជាសញ្ញានិមិត្តមួយតម្លៃមួយ។
មួយសម្រាប់អំឡុងពេលចិត្តសិបឆ្នាំនៃហេតុការណ៍នឹងគ្រប់គ្រង។
អំឡុងពេលចិត្តសិបឆ្នាំនោះបានឈានដល់ពេលកំណត់របស់វានៅឆ្នាំ 538 មុន គ.ស.
ហើយត្រូវបានតំណាងដោយដរិយុស។
ការបញ្ចប់នៃការជាប់ឃុំចិត្តសិបឆ្នាំបានឈានដល់ពេលកំណត់របស់វានៅឆ្នាំ 536 មុន
គ.ស. ហើយត្រូវបានតំណាងដោយស៊ីរុស។ រួមគ្នា ពួកគេតំណាងឲ្យ «គុណចុងបញ្ចប់»
នៃពេលវេលាដែលពន្លឺនៃយុគសម័យបុរាណបង្ហាញឡើងវិញ។ នៅឆ្នាំ 1798
ទេវតាទីមួយនៃវិវរណៈ ជំពូក 14 បានមកដល់ «គុណចុងបញ្ចប់» ហើយបុរសស៊ីរុស វាយតម្លៃ
និយាយថា ទេវតានោះ «មិនមែនជាបុគ្គលណាក្នុងពិព្វរៈយស្ទើរគ្រប់សុទ្ធតទេ»។

În al treilea an al lui Cirus, Mihail, Prințul poporului lui Dumnezeu și Arhanghelul îngerilor, a coborât pentru a intra în legătură cu Cirus și a întări lumina care avea să-l conducă pe Cirus să rostească primul dintre cele trei decrete ce aveau să îngăduie poporului lui Dumnezeu să se întoarcă la Ierusalim și să rezidească cetatea, sanctuarul, ulițele și zidurile. Acea lucrare prefigura lucrarea primului și celui de-al doilea înger, care a început la „vremea sfârșitului”, în 1798.

Coborârea lui Mihail la vremea sfârșitului, în zilele lui Darius și Cirus, a reprezentat venirea primului înger în 1798, iar împreună ele marchează venirea aceluiași înger, la „vremea sfârșitului”, în 1989. Anul 1989 a început perioada „vremii sfârșitului” și a fost, de asemenea, un timp hotărât. Un timp hotărât indică încheierea unei perioade profetice de timp. Răzvrătirea din 1863, la primul „Cades” pentru Israelul spiritual modern, a fost începutul unei perioade de o sută douăzeci și șase de ani, care s-a încheiat la „timpul hotărât” în 1989. O sută douăzeci și șase este zeciuiala, sau a zecea parte, din o mie două sute șaiszeci, iar la sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani, în 1798, mișcarea primului înger a intrat în istorie. La sfârșitul celor o sută douăzeci și șase de ani, în 1989, mișcarea celui de-al treilea înger a intrat în istorie.

În versetul întâi al capitolului unsprezece din Daniel, Gabriel este atent și precis în identificarea sa că istoria reprezentată începe cu Cirus, la timpul sfârșitului, în 1989. Cirus cel Mare îl reprezintă acolo pe Bush cel mai mare, care avea să fie urmat de trei împărați, iar apoi de un al patrulea împărat, care avea să fie cu mult mai bogat decât toți aceștia. Astfel, al patrulea împărat bogat, care stărnește pe toată Grecia, este al șaselea președinte din 1989.

នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃជំពូកដប់ ដានីយ៍នៃត្រូវបានបង្ហាញថាកំពុងកាន់ទុកខ
ហើយក្នុងបទពិសោធន៍នៃការកាន់ទុកខរបស់គាត់
គាត់ត្រូវបានផ្តល់បុរេឲ្យទៅជាបុរាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ខណៈដែលគាត់កំពុងយឺតយ៉ាវនិមិត្ត។
រយៈពេលមួយមួយចុងនៃការកាន់ទុកខ នោះតំណាងឲ្យរយៈពេលមួយនៃសេចក្តីសុឆាប់
ដដែលបញ្ចប់ដោយការរស់ឡើងវិញ។ នៅក្នុងជំពូកដប់ មីកលៃបានចុះមកពីសុឆាប់ស្តី
ហើយនៅក្នុង យូដា ៧ នៅពេលដែលទ្រង់យាងចុះមក ទ្រង់ប្រោសម្ចាស់ឡើងវិញ។
នៅក្នុងវិវរណៈ ជំពូក ១១ ម៉ូសេ (និង អលើយ៉ា) ត្រូវបានសម្តែង
ហើយសុឆាប់ដកខ្លួនចេញពីផ្លូវអស់រយៈពេលបីដងកែតម្រូវជាមិត្តគ្នា។ បន្ទាប់មក ម៉ូសេ
(ជាមួយនឹង អលើយ៉ា) ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដោយ «សំឡេងយ៉ាងខ្ពស់»។

I po tri dana i po duh života od Boga uđe u njih, i stadoše na svoje noge; i veliki strah obuze one koji ih gledahu. I začuše silan glas s neba koji im govoraše: Uzidite ovamo. I uzidoše na nebo u oblaku; i njihovi ih neprijatelji gledahu. Otkrivenje 11:11, 12.

„glasul cel mare” care învie este glasul arhanghelului, iar arhanghelul este Mihail.

Căci Însuși Domnul Se va coborî din cer cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu; iar cei morți în Hristos vor învia întâi. 1 Tesaloniceni 4:16.

Istoria în care Moise și Ilie sunt uciși și înviați este istoria sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie a început la 11 septembrie 2001, odată cu „prima voce” a îngerului din Apocalipsa optsprezece, pe care Sora White o identifică drept sosind atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate. „A doua voce” din Apocalipsa, capitolul optsprezece, răsună la legea duminicală care va veni în curând, când cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată să iasă din Babilon. Aceea este istoria, istoria sigilării, în care Daniel este înfățișat ca fiind schimbat după chipul lui Hristos prin contemplarea viziunii „marah”, care este expresia feminină a viziunii „mareh”. Ea este viziunea „cauzativă”, care „face” ca chipul contemplat să fie reprodus în cei care îl contemplă.

Acea istorie a sigilării și a transformării lui Daniel din capitolul zece include coborârea lui Mihail atunci când El îi învie și îi transformă pe cei reprezentați prin Moise, Ilie și Daniel. El săvârșește învierea cu „glasul mare” al arhanghelului, oferind astfel un al treilea „glas”, în mijlocul glasului dintâi și al celui de pe urmă, care sunt amândouă unul și același, căci amândouă sunt glasul din Apocalipsa, capitolul optsprezece. Glasul de la mijloc este acolo unde este reprezentată răzvrătirea, căci atunci când Mihail l-a înviat pe Moise, El nu S-a certat cu Satana, deși Satana, autorul răzvrătirii, era acolo ca să protesteze.

Dar Mihail, arhanghelul, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci a zis: Domnul să te mustre. Iuda 7.

Începutul timpului sigilării, care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie la legea duminicală ce va veni în curând, este marcat cu semnătura „Adevărului”, căci, în mijlocul acelei perioade, în iulie 2023, glasul cel mare al arhanghelului a început lucrarea de înviere a morților în Hristos, care aleg să audă glasul Său de mijloc. Observați că 2023 vine la douăzeci și doi de ani după 2001, iar douăzeci și doi este a zecea parte din două sute douăzeci, care este simbolul legăturii dintre Divinitate și omenire și este, de asemenea, un simbol al restaurării.

În iulie 2023, îngerul cel puternic, care nu este altcineva decât Isus Hristos, și care este Adevărul, care este de asemenea Mihail, și care este Alfa și Omega, coboară cu un mesaj în mâna Sa. Cărticica din mâna Sa este partea din Daniel care a fost pecetluită până în zilele de pe urmă.

„În Apocalipsa se întâlnesc și își află încheierea toate cărțile Bibliei. Aici se găsește completarea cărții lui Daniel. Una este o profeție; cealaltă, o revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea

până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4.” Faptele Apostolilor, 585.

Porțiunea profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă este capitolul unsprezece. Sunt ultimele șase versete ale capitolului unsprezece, dar mai precis sunt istoriile cuprinse în acel capitol care se repetă în acele ultime șase versete.

„Nu mai avem timp de pierdut. Vremuri tulburi ne stau înaintea. Lumea este frământată de spiritul războiului. Curând vor avea loc scenele de strâmtorare despre care s-a vorbit în profeții. Profeția din capitolul unsprezece al lui Daniel a ajuns aproape de împlinirea ei deplină. O mare parte din istoria care s-a desfășurat în împlinirea acestei profeții se va repeta.” Manuscript Releases, numărul 13, 394.

Versetul șaisprezece din Daniel, capitolul unsprezece, ilustrează o istorie care se repetă în versetul patruzeci și unu, căci în acel verset împăratul de la miazănoapte stă în țara cea slăvită. Istoria din versetul șaisprezece identifică momentul în care generalul roman Pompei a adus Iuda și Ierusalimul în captivitate.

Dar cel ce va veni împotriva lui va face după voia sa și nimeni nu-i va sta împotriva; și va sta în țara cea slăvită, care va fi nimicită de mâna lui. Daniel 11:16.

Ninapanga kutumia aya hii kuwa nanga ya uchunguzi wetu wa aya zinazotangulia aya hii; kwa hiyo nitaweka kwanza msingi wa ufahamu huu. Tunakusudia kuonyesha kwamba historia inayofuata baada ya kuvunjika kwa ufalme wa Aleksanda Mkuu katika aya ya tatu na ya nne huanza mwaka 1989, kisha hutambulisha Vita vya sasa vya Ukraini, ushindi wa Putin juu ya majeshi ya Magharibi, na kushindwa kwake baadaye, kunakoongoza hadi aya ya kumi na sita.

„Hoewel Egipte nie voor Antiochus, die koning van die noorde, kon standhou nie, kon Antiochus nie standhou voor die Romeine, wat nou teen hom opgetrek het nie. Geen koninkryke was langer in staat om hierdie opkomende mag te weerstaan nie. Sirië is verower en by die Romeinse ryk gevoeg toe Pompeius in 65 v.C. Antiochus Asiaticus van sy besittings ontnem en Sirië tot 'n Romeinse provinsie gereduseer het.

„Aceeși putere trebuia, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și să o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 161 î.Hr., dată de la care ocupă un loc de seamă în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeei prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.”

„La întoarcerea lui Pompei din expediția sa împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hyrcanus și Aristobulus, se luptau pentru coroana Iudeii. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobulus, dar a dorit să amâne hotărârea în această chestiune până după mult-dorita sa expediție în Arabia, făgăduind apoi să se întoarcă și să le rânduiască treburile după cum s-ar părea drept și potrivit. Aristobulus, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, despre care prevedea că avea să fie atribuită altuia. Pompei a urmat îndeaproape pe fugar. Pe măsură ce se apropia de Ierusalim, Aristobulus, începând să se căiască de purtarea sa, a ieșit înaintea lui și s-a străduit să aplaneze lucrurile, făgăduind supunere deplină și mari sume

de bani. Pompei, acceptând această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de soldați, să primească banii. Dar, când acel locțiitor general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise împotriva lui și i s-a spus de pe vârful zidurilor că cetatea nu avea să se țină de învoială.”

„Pompei, ca să nu fie înșelat în acest fel fără pedeapsă, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl ținuse la sine, și a pornit îndată împotriva Ierusalimului cu toată armata sa. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea locului; cei ai lui Hyrcanus, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă, fiind în majoritate și biruind, i-au dat lui Pompei intrare liberă în cetate. Atunci adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, pe deplin hotărâți să apere acel loc, tot atât de hotărât cum era Pompei să-l supună. La sfârșitul a trei luni s-a făcut o spărtură în zid, îndeajuns de mare pentru un asalt, iar locul a fost cucerit prin tăișul sabiei. În cumplita măcelărire care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. Era o privescătoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, angajați atunci în slujba dumnezeiască, cum, cu mână liniștită și cu neclintit scop, își continuau lucrarea obișnuită, părănd neconștienți de tulburarea sălbatică, deși pretutindeni în jurul lor prietenii lor erau dați măcelului și, adesea, chiar sângele lor se amesteca cu acela al jertfelor lor.”

„După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a transferat mai multe cetăți de sub jurisdicția Iudeii sub aceea a Siriei și a impus tribut iudeilor. Astfel, pentru prima dată, Ierusalimul a fost adus prin cucerire în mâinile acelei puteri care avea să țină „țara cea slăvită” în strânsă ei de fier până când o va fi mistuit cu totul.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259, 260.

Vom continua acest studiu în articolul nostru următor.

“Faptul că nu există nicio controversă sau agitație în mijlocul poporului lui Dumnezeu nu trebuie considerat o dovadă concludentă că ei se țin cu statornicie de doctrina sănătoasă. Există teme de teamă că s-ar putea ca ei să nu deosebească limpede între adevăr și rătăcire. Când nu sunt ridicate întrebări noi prin cercetarea Scripturilor, când nu apare nicio deosebire de păreri care să-i determine pe oameni să cerceteze Biblia pentru ei înșiși, ca să se asigure că au adevărul, vor fi mulți astăzi, ca și în vechime, care se vor ține de tradiție și se vor închina fără să știe cui.”

„A fost să mi se arate că mulți dintre cei care mărturisesc că au cunoștință despre adevărul prezent nu știu ce cred. Ei nu înțeleg dovezile credinței lor. Nu au o dreaptă prețuire a lucrării pentru timpul de față. Când va veni timpul încercării, sunt oameni care acum le predică altora și care vor descoperi, atunci când vor cerceta pozițiile pe care le susțin, că sunt multe lucruri pentru care nu pot da niciun motiv satisfăcător. Până când nu au fost astfel puși la probă, nu și-au cunoscut marea lor neștiință. Și sunt mulți în biserică care iau de bun că înțeleg ceea ce cred; dar, până când nu se ivește controversa, ei nu-și cunosc propria slăbiciune. Când sunt despărțiți de cei de aceeași credință și siliți să stea singuri și de unii singuri pentru a-și explica credința, vor fi surprinși să vadă cât de confuze sunt ideile lor cu privire la ceea ce au primit ca adevăr. Este sigur că a existat între noi o depărtare de Dumnezeu cel viu și o întoarcere spre oameni, punând omenescul în locul înțelepciunii divine.”

„Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace vor da greș, în mijlocul lor vor pătrunde erezii, care îi vor cerne, despărțind pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toți cei care cred Cuvântul Său să se trezească din somn. A venit o lumină prețioasă, potrivită pentru acest timp. Aceasta este adevărul Bibliei, care arată primejdiile ce sunt chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu stăruitor al Scripturilor și la o examinare foarte riguroasă a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate aspectele și pozițiile adevărului să fie cercetate temeinic și neobosit, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se odihnească în presupuneri și în idei neclare despre ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să fie întemeiată ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca, atunci când va veni timpul încercării și vor fi aduși înaintea soboarelor ca să răspundă pentru credința lor, să poată da socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și teamă.

„Tulburați, tulburați, tulburați. Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm articole fundamentale ale credinței, să nu ne îngăduim niciodată să folosim argumente care nu sunt pe deplin temeinice. Acestea pot sluji la reducerea la tăcere a unui potrivnic, dar nu cinstesc adevărul. Noi ar trebui să prezentăm argumente solide, care nu numai că îi vor reduce la tăcere pe adversarii noștri, ci vor suporta și cea mai atentă și mai pătrunzătoare cercetare. În cazul acelor care s-au instruit pe ei înșiși ca polemisti, există o mare primejdie ca ei să nu mânuiască Cuvântul lui Dumnezeu cu nepărtinire. În confruntarea cu un potrivnic, efortul nostru stăruitor ar trebui să fie acela de a prezenta subiectele într-un asemenea mod încât să trezească convingerea în mintea lui, în loc să căutăm doar să insuflăm încredere credinciosului.”

„Indiferent care ar fi progresul intelectual al omului, să nu creadă nici măcar o clipă că nu este nevoie de o cercetare temeinică și neîntreruptă a Scripturilor pentru o lumină mai mare. Ca popor, suntem chemați, fiecare în mod personal, să fim studenți ai profeției. Trebuie să veghem cu seriozitate, pentru a putea discerne orice rază de lumină pe care Dumnezeu ne-o va prezenta. Noi trebuie să surprindem primele licăriri ale adevărului; iar printr-un studiu însoțit de rugăciune poate fi obținută o lumină mai clară, care poate fi adusă înaintea altora.

„Când poporul lui Dumnezeu este liniștit și mulțumit cu lumina pe care o are în prezent, putem fi siguri că El nu-l va favoriza. Este voia Lui ca ei să înainteze neîncetat pentru a primi lumina sporită și mereu crescândă care strălucește pentru ei. Atitudinea prezentă a bisericii nu este plăcută lui Dumnezeu. A pătruns o încredere în sine care i-a făcut să nu mai simtă nevoia unui adevăr mai deplin și a unei lumini mai mari. Trăim într-un timp când Satana lucrează la dreapta și la stânga, înaintea și înapoia noastră; și totuși noi, ca popor, dormim. Dumnezeu voiește ca un glas să se audă, trezind poporul Său la acțiune.” Testimonies, volumul 5, 707, 708.